

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/582/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6312208384
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6312208384.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Baláža a členov senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a JUDr. Alexandra Mojša, v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom 811 09 Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou FRIDRICH PAĽKO, s. r. o., so sídlom 811 09 Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Brezno č. k. 5C/216/2012-110 zo dňa 11. februára 2014, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal, aby bola odporcovi uložená povinnosť zaplatiť mu vyčíslenú majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu, ktorá mu mala vzniknúť v exekučných konaniach Okresného súdu Brezno 4Er/986/2011, 4Er/1091/2011, 2Er/1945/2010, 2Er/1585/2010, 2Er/1466/2009, 2Er/785/2010, 2Er/1548/2010, 4Er/947/2011, 2Er/2019/2010 a 2Er/1353/2010. Okresný súd postupom podľa § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania spojil uznesením č. k. 5C/216/2012-24 zo dňa 22. 04. 2013 na spoločné konanie veci vedené pod sp. zn. 5C/216/2012 a ďalej sp. zn. 5C/237/2012, 5C/269/2012, 5C/277/2012, 5C/289/2012, 5C/306/2012, 5C/308/2012, 5C/313/2012, 5C/327/2012, 5C/341/2012 a 5C/352/2012 s tým, že ďalšie konanie viedol pod sp. zn. 5C/216/2012. Navrhovateľ uplatnil náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote.

Okresný súd z exekučného spisu sp. zn. 4Er/986/2011 zistil, že dňa 03. 08. 2011 bol súdu doručený návrh súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorý bol zamietnutý 20. 09. 2011, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 13. 10. 2011. Z exekučného spisu sp. zn. 4Er/1091/2011 zistil, že dňa 18. 08. 2011 bol súdu doručený návrh súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorý návrh bol zamietnutý 08. 09. 2011 a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 06. 10. 2011. Z exekučného spisu sp. zn. 2Er/1945/2010 zistil, že dňa 26. 11. 2010 bol súdu doručený návrh súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorý návrh bol zamietnutý 30. 12. 2010 a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 25. 01. 2011. Z exekučného spisu sp. zn. 2Er/1585/2010 zistil, že návrh súdneho exekútora doručený dňa 30. 09. 2010 bol zamietnutý 19. 11. 2010, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 29. 11. 2010. Z exekučného spisu sp. zn. 2Er/1466/2009 zistil, že návrh súdneho exekútora doručený dňa 14. 12. 2009 bol zamietnutý 02. 08. 2010, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 17. 09. 2010. Z exekučného spisu sp. zn. 2Er/785/2010 zistil, že návrh súdneho exekútora

doručený dňa 28. 04. 2010 bol zamietnutý 09. 11. 2010, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 01. 12. 2010. Z exekučného spisu sp. zn. 2Er/1548/2010 zistil, že návrh súdneho exekútora doručený dňa 23. 09. 2010 bol zamietnutý 09. 11. 2010, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 01. 12. 2010. Z exekučného spisu sp. zn. 4Er/947/2011 zistil, že návrh súdneho exekútora doručený dňa 28. 07. 2011 bol zamietnutý 07. 11. 2011, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 22. 12. 2011. Z exekučného spisu sp. zn. 2Er/2019/2010 zistil, že návrh súdneho exekútora doručený dňa 10. 12. 2010 bol zamietnutý 07. 03. 2011, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 17. 08. 2011. Z exekučného spisu sp. zn. 2Er/1353/2010 zistil, že návrh súdneho exekútora doručený dňa 13. 08. 2010 bol zamietnutý 19. 11. 2010, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 15. 12. 2010.

V exekučných konaniach bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá. Pokiaľ v uvedených konaniach došlo k zamietnutiu žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia podľa právneho názoru prvostupňového súdu, neplatila pre vydanie rozhodnutia 15 dňová lehota podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom do 31. 05. 2010. Okrem toho, s účinnosťou od 01. 06. 2010 došlo k zmene v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku tým, že 15 dňová lehota neplatí ak ide o exekučný titul, ktorým je rozhodnutie rozhodcovského súdu. Z toho dôvodu nebol preukázaný nesprávny úradný postup a nebol naplnený predpoklad zodpovednosti za škodu, spočívajúci v nedodržaní lehoty. Súd konal bez zbytočného odkladu, požadoval listiny potrebné pre skúmanie splnenia podmienok. Za nesprávny úradný postup nemožno považovať postup, ktorý našiel svoj výraz vo vydanom rozhodnutí. Nesprávnym úradným postupom nemôže byť rozhodnutie ani posúdenie veci. Navrhovateľ nepreukázal ani vznik tvrdenej majetkovej škody ani nemajetkovej ujmy, to, z akého dôvodu sa nemôže domáhať plnenia od povinného na základe žaloby pred všeobecným súdom.

Okresný súd súčasne zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania z dôvodu podania ústavnej sťažnosti, s odôvodnením, že vo veci konal a rozhodol sudca, ktorý nebol nadriadeným súdom z konania a prejednávania veci vylúčený a v návrhu na prerušenie konania nešlo o otázku, ktorú by konajúci súd nebol oprávnený riešiť.

Na právne zdôvodnenie okresný súd uviedol § 9 ods. 1, zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení do 31. 05. 2011 a od 01. 06. 2011. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP, § 151 ods. 2 OSP a úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, pretože podľa obsahu spisu mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej 15 dňovej lehote (ust. § 204 ods. 1, veta prvá, OSP) odvolanie navrhovateľ. Uviedol, že konaním súdu mu bolo upreté, resp. odňaté právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom napriek tomu, že rozhodovanie veci zákonným sudcom je základným predpokladom na splnenie podmienok spravodlivého procesu (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 345/09). Navrhovateľ v konaní uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevidel v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, však nič podľa neho nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V konaní bolo preto možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie. Zdôraznil, že konečné meritórne rozhodnutie vo veci súdom vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Meritórne rozhodnutie súdu považoval preto za predčasné. Vytykal i to, že súd nedostatočne oboznámil navrhovateľa s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, a preto nesprávne aplikoval § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. Z tohto dôvodu sa navrhovateľ nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodnutí vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie preto došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Následne navrhovateľ namietal, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie napriek tomu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez

nariadenia pojednávania, preto okresný súd porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces. Neumožnil navrhovateľovi vyjadriť sa ku skutkovým a právnym otázkam veci a vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám.

Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP), prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 212 ods. 1 OSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 1, 2 OSP napadnutý rozsudok okresného súdu, ktorým okresný súd zamietol návrh navrhovateľa vo veci samej a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania, podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil ako vecne správny.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 OSP a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 OSP. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak, okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 36/2010).

Odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 OSP). Odvolací súd nie je oprávnený preskúmať prvostupňové rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok. V tejto súvislosti je zrejmé, že z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní navrhovateľom na súdy, hmotnoprávne a ani procesnoprávne odvolacie dôvody nekorešpondujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie.

Podstatná časť odvolacích námietok navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd nadriadený, rozhodol v každej z vecí, ktoré okresný súd spojil na spoločné konanie, že zákonný sudca nie je vylúčený z pojednávania a rozhodovania tejto veci. Od vydania týchto rozhodnutí, v ktorých nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu, preto je argumentácia odvolateľa o konaní vylúčeného sudcu bezpredmetná. Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstupu, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonával aj svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie. Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len samá táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak a priori stáli vo svetle spochybňujúcim ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonného sudcu z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci. V tejto súvislosti odvolací súd opätovne poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo

727/2011, v ktorom bol vyslovený názor, že sudcu vecne a miestne príslušného súdu nevylučuje z prejednávania a rozhodovania veci o náhradu škody len tá skutočnosť, že postupom sudcu v inej veci mala byť navrhovateľovi spôsobená škoda. Otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca, môže preskúmať súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, teda nie ústavný súd v konaní o sťažnosti (sťažnostiach) navrhovateľa. Uvedené vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu SR v skutkovo a právne totožnej veci, napr. sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo dňa 06. 02. 2013, resp. I. ÚS 92/2013 zo dňa 13. 02. 2013, ktorými rozhodoval o sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici, a ktorými rozhodol tak, že návrh navrhovateľa odmietol pre nedostatok právomocí Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie a rozhodnutie.

Odvolací súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami (ustanoveniami) procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojím postupom, a to bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní. V prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 OSP umožňuje súdu konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Dôvodom žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania bola námietka zaujatosti sudcu, ktorý vec prejednáva, z dôvodu absencie jeho nestrannosti. Ak sudca takémuto návrhu na odročenie pojednávania nevyhovel a vec následne prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu navrhovateľa, postupoval v plnom súlade s ust. § 101 ods. 2 OSP, keďže o jeho vylúčení, resp. nevyvúčení z prejednávania a rozhodovania veci z tých istých dôvodov už bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným súdom. Účasť na pojednávaní súdom je právo, ktoré v prejednávanej veci navrhovateľom a jeho právnym zástupcom nebolo využité. Súčasne v tejto veci neexistoval iný dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k nežiaducim prieťahom v konaní, ktorých tvrdená existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného navrhovateľom v návrhu.

Odporca sa k návrhu na začatie konania vyjadril na výzvu súdu podaním zo dňa 13. 05. 2013, ktoré bolo doručené na vedomie právneho zástupcovi navrhovateľa dňa 13. decembra 2013 spolu s predvolaním na pojednávanie (viď doručenkú na č. I. 42 spisu), a teda, navrhovateľovi nebola súdom odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní. Túto možnosť nevyužil ani po poučení podľa ust. § 120 ods. 4 OSP o tom, že všetky dôkazy a skutočnosti musí predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a), najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a.

Hmotno-právnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku navrhovateľa bolo nepreukázanie nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15 dňovej lehoty na vydanie poverenia v exekučnom konaní. Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci nebol exekučný súd viazaný 15 dňovou zákonnou lehotou, nemal teda za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci k prieťahom nedošlo, nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, preto ďalšie dokazovanie vo veci by bolo preto nadbytočné.

Odvolací súd poukazuje na to, že v prípade exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok, v exekučných konaniach začatých po 01. 06. 2011 neplatí pre exekučný súd na rozhodnutie o podanej žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 15 dňová lehota (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 06. 2011; § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 06. 2011). Preto v prípade, že okresný súd (rovnako ako odvolací súd) z

pripojeného exekučného spisu zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená po 01. 06. 2011 (v tejto súvislosti odvolací súd podotýka, že vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu nie je rozhodujúce, kedy začalo samotné exekučné konanie) a exekučný súd písomne poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, uvedený postup a obdobie od predloženia žiadosti do udelenia poverenia nemožno bez ďalšieho považovať za nesprávny úradný postup (prieťahy v konaní). Exekučný súd nebol v tomto prípade viazaný zákonnou 15 dňovou lehotou na rozhodnutie o podanej žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože v uvedenom časovom období exekučný súd vykonával preskúmanie formálnej a materiálnej vykonateľnosti navrhovateľom predloženého exekučného titulu.

Zo zákonného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom do 31. 05. 2011 vyplýva, že zákonodarca stanovil lehotu len na vydanie poverenia exekútora na vykonanie exekúcie a v prípade, že nie sú splnené podmienky pre takéto poverenie, nestanovuje súdu lehotu, v ktorej rozhodne o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 606/2012 - 20 zo dňa 14. 12. 2012, podľa ktorého aj ústavný súd konštatuje, že v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v relevantnom čase lehotá 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu, alebo exekučného titulu zo zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o vykonanie exekúcie. Aj Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že okresný súd zákonnou 15 dňovou lehotou z tohto dôvodu nebol viazaný.

Odvolací súd ďalej poznamenáva, že doba rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora v posudzovanej veci nie je neprimeraná, najmä s prihliadnutím na okolnosti prípadu, keď tak okresnému ako aj odvolaciemu súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že navrhovateľ podával žiadosti o udelenie poverení na vykonanie exekúcií hromadne, teda v rovnakom čase zaťažil všeobecný súd väčším počtom podaní a konajúci súd pre posúdenie žiadosti o vydanie poverenia a podkladov na vykonanie exekúcie objektívne potreboval dlhší čas.

Všeobecne a v súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý - či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí - nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Pod termín „postup“ možno subsumovať ako (činnosť) štátneho orgánu, tak aj jeho nekonanie (nečinnosť alebo opomenutie), vid' aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 24/2004.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, je v sústave práva zaradená do občianskoprávneho zodpovednostného systému; ide o občianskoprávnu zodpovednosť osobitného druhu upravenú samostatným zákonom. Ide o zodpovednosť objektívnu bez zreteľa na zavinenie, nemožno sa jej zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak (v danej veci) vytýkaný nesprávny úradný postup okresného súdu, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Keďže predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné, teda kumulatívne splnenie všetkých troch základných predpokladov, je zrejmé, že bez zistenia prvého predpokladu, a to nesprávneho úradného postupu, nie je dôvodné skúmať existenciu vzniku škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy, resp. príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Ak jeden z predpokladov nevyhnutný pre vznik zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup, nebol v konaní zistený, preukázaný, a naopak, vykonané dokazovanie preukázalo, že okresný súd postupoval plynulo a bez prieťahov, nedošlo k vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Okresný súd preto dôvodne aj s prioritou na hospodárnosť konania ďalšie predpoklady vzniku zodpovednosti skúmať nemusel.

Navrhovateľ nenapadol uvedené skutkové a právne závery okresného súdu, ktoré boli hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia návrhu. Napriek tomu odvolací súd konštatuje, že okresný súd umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tvrdenia účastníkov konania a dôkazy. Vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 OSP aj správne a presvedčivo odôvodnil.

V žiadnom prípade neobstojí ani ďalšie tvrdenie navrhovateľa, ak uvádza, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Uvedené je v úplnom rozpore s vyššie uvedenými skutočnosťami, keďže okresný súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný (viď zápisnicu o pojednávaní č. I. 109 spisu).

Vzhľadom na tieto dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa, a ktoré nebolo potrebné pre svoju presvedčivosť opätovne uvádzať v tomto rozhodnutí, odvolací súd podľa § 219 ods. 1 OSP rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil, a to vrátane súvisiaceho výroku o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2 OSP). Okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňového konania vychádzal správne z ust. § 142 ods. 1 OSP, podľa úspechu v konaní a súčasne dôvodne aplikoval ust. § 151 OSP.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodoval podľa výsledku odvolacieho konania a § 151 ods. 1, ods. 2 OS. Vzhľadom k tomu, že úspešný odporca náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu ani trovy odvolacieho konania nevyplývajú, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.